

1

СІМ'Я КРІНІВ

Того ранку нічого не віщувало, що в житті Серафими Крін незабаром усе зміниться.

Заповідався сонячний і теплий день, один із тих, коли здається, що нічого страшного не може трапитися.

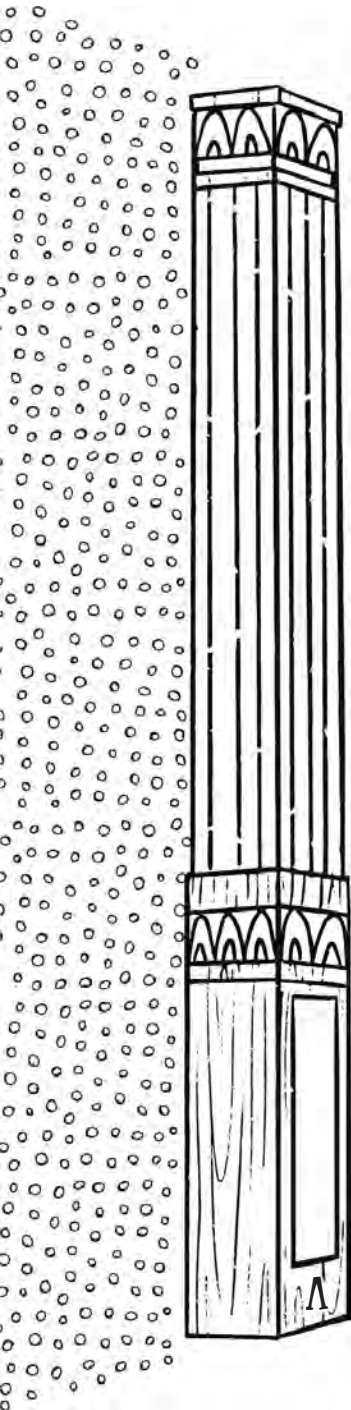
— Павільйон! — вигукнула Серафима, розплющивши очі.

Дівчинка схопилася з ліжка, хутенько одягла улюблену чорну спідницю-дзвіночок і зелену футболку з пурпуровим феніксовим пером. Стала перед дзеркалом. Замріяні очі різного кольору — одне зелене, а друге фіолетове — спостерігали за нею з дзеркала. Серафима схвильовано тупцяла на місці, проводячи щіткою по чорному волоссю. Поправила єдине фіолетове пасмо, що спадало їй на чоло, і відвернулася від дзеркала. Тоді

натягнула підколінки з зірочками та чорні туфельки й вийшла в передпокій. Сперлася на поручень і зиркнула на вершину вежі, в якій була розташована лабораторія дідуса Гельмера. Крізь барвисту мозаїку на вікнах пробивалося сонце. Жодних звуків звідти. Можливо, дідусь іще спить. У сімейному будинку, на віллі Крінів, панувала тиша. Лише з вулиці долинала тиха мелодія, яку створювала найстаріша алея. Відколи дівчинка себе пам'ятала, вона насолоджувалася ніжними ельфовими мелодіями, які своїми гілками вигравали ельфовербі.

Серафина поскакала сходами вниз на подвір'я. Сходи скрипіли, коли вона на них стрибала. Дівчинка пробігла через просторий ганок із кам'яними колонами, увінчаними двома статуями грифонів — тварин із головою й крилами величезного птаха та тілом звіра. Потім ступила на траву й вийшла на подвір'я, рясно засаджене деревами і зеленню. Роса змочила її туфельки. Серафина глибоко вдихнула запах рослин, котрі щойно прокинулися.

Дівчинка знала, що минулої ночі троє духів-теслів із майстерні «Дух і Дерево» мали перенести на подвір'я розкішний павільйон, який батько замовив на святкування її дванадцятиліття. Через три вечора, опівночі, вона задує в павільйоні свічки на торті. У ніч проти Серафининого дня

народження мало відбутися святкування з великою кількістю запрошених.

І справді, павільйон був там. Пречудова дерев'яна літня альтанка. Серафина зайшла в неї й провела блідими пальцями по витончено вирізьблених квітах на одній із колон. На чотирьох стовпах трималося півкругле склепіння з орнаментом, що нагадував струмки. Майстри виконали роботу на відмінно.

Дівчинка розглядала альтанку з усіх боків, аж раптом її увагу привернуло щось незвичайне. Вона присіла, щоб краще роздивитися. Духи-теслі біля основи кожного стовпа вирізьбили по одній літері — «С», «Л», «В», «П». «Що ж вони означають?» — замислилася Серафина, накручуючи на палець фіолетове пасмо, як робила завжди, коли напружено думала. Однак відповіді не було.

У кишках забуркотіло від голоду. Вона підвелася, ніжно торкнулася дерев'яного стовпа, який ще пах далекими лісами, і попрямувала до будинку.

На кухні застала батька в червоному фартусі в білий горошок. Він стояв над плитою в хмарі пари, яка витала над сковорідкою, й навіть не помітив, що рукава його білої сорочки спустилися додолу. Своє довге сріблясте волосся зав'язав у хвіст, аби не заважало, доки готуватиме сніданок.

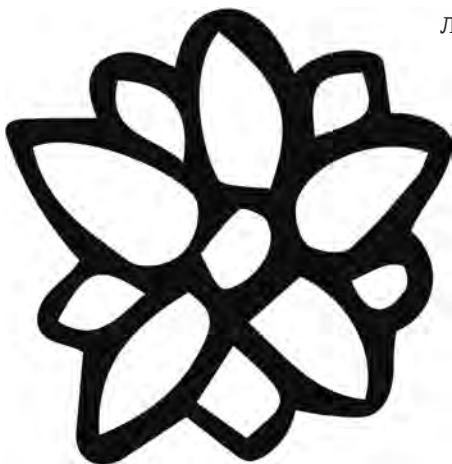
Ельф Сильвестр Крін змахнув сковородою — і млинець перевернувся у повітрі.

— Спершу жінка моя була, як цукерка. А тепер — цукерничка, — ельфові зелені очі заблищали. — Тра-ля-ля, моя молодичка!

Серафина підбігла до нього й міцно обійняла. — Дякую, тату! Павільйон — дивовижний!

Сильвестр змахнув прозорими крилами і вільною рукою погладив доньку по голові.

— Усе для моєї єдиної доні. Але пообіцяй, що більше не підриватимеш лабораторії разом із дідусем. Бо домашній бюджет не витримає вашого чергового недоу-

гого експерименту! Я ледве розрахувався із духами-теслями за павільйон. А ціна досить висока.

— Не хвилюйся, тату, не підірвемо, — пообіцяла Серафина. — Ти ж знаєш, що дідусь — великий дослідник. А я — його асистентка.

Сильвестр зітхнув, а тоді гірко додав:

— У Сутінкограді немає незграбнішого дослідника, ніж дідусь Гельмер.

— Не кажи так! Він — найкращий дослідник у всьому нашому місті. Та що місті — найкращий у всій Маговії! — дівчинка намалювала коло в повітрі. — Зрештою, хвилюватися не варто. Ми вдосконалили систему безпеки.

Батько зітхнув ще сумніше. Уважав, що старий чарівник, його тесть, був цілковитою протилежністю безпечності. А об'єднавшись, дід та онука становили вибухову суміш.

— Тату, йди собі на фабрику і спокійно працюй. Адже ельфійський пил сам себе не виготовить!

— Недостатньо просто піти на роботу. Треба її ще й проспати, — посміхнувся ельф-жартівник і смикнув себе за гостреньке вухо.

Це був їхній із Серафиною знак, який означав: «Я люблю тебе». Донька зробила те саме.

— Сніданок готовий!

Сильвестр поставив повну тарілку з млинцями на круглий стіл з горіха-лякалки. Раптом той закував:

— К-У-К-У-У-У-У-У-У-У-У!

Стіл робив це щоразу, коли хтось із необережності ставив на нього щось гаряче.

— Вибач, Софро! — погладив його ельф і почав дмухати на млинці. Стіл, якого звали Софра, ображено пирхнув.

Серафина намастила варенням млинець, відкусила добрячий шматок і сьорбнула чаю з горнятка із зображенням собаки.

А точнісінько такий самий пес хропів поруч на подушці біля столу. Хутро мав чорне, лише довкола правого ока воно було світло-коричневим, тож здавалося, ніби дивиться в монокуляр. Собака лежав на спині, задерши всі чотири лапи догори. Його голова звисала з подушки, а гострі вуха розтяглися по підлозі. Пес пускав слину. Був велетом, наче невеличка скеля. Хтось би подумав, що його звать Звіром або Тайсоном. Проте на його подушці срібними літерами було вишито:

*«ЛОКІ
(Пес і господар)»*

Запах млинців ударив йому в ніздрі, він розплющив очі кольору темно-червоного граната.

ЗМІСТ

1. СІМ'Я КРІНІВ.....	9
2. ДЕНЬ, В ЯКИЙ МОНСТРИ ПОЧАЛИ ЗНИКАТИ	24
3. ВІДИК	35
4. ТРИ ПЕРЕШКОДИ І ДОЛЯ СВІТУ	43
5. ПЕРСІВАЛЬ, ПРИВ'ЯЗАНИЙ ДО ЕЛЬФІЙСЬКОГО ДЕРЕВА	60
6. БОЛОТО ВІЧНОГО ТУМАНУ	79
7. У ЛАБІРИНТІ	87
8. ГІДРА-ВСЕЗНАЙКА	97
9. ОЧНА ПАПОРОТЬ	116
10. ГЕРЦЬ У ПЕЧЕРІ	130
11. КІНЕЦЬ (НАРАЗІ)	149
ДОДАТОК	166